

8.2

RADOUAN MRIZIGA

Rapmuziek ontleed

Liesbeth De Clercq

Gezien op 06 september 2019
Theaterzaal van Vooruit, Gent
Theaterfestival

Choreograaf Radouan Mriziga dook met zeven jonge dansers tussen 13 en 21 jaar in de geschiedenis van de rapmuziek.‘8.2’ is het resultaat. In deze coproductie van hetpaleis, fABULEUS & Moussem ontleedt Mriziga alle facetten van het muziekgenre.

08 SEPTEMBER 2019

De verhouding tussen ritme, muziek en geluid loopt, naast zijn fascinatie voor architecturale vormen, als een rode draad door het werk van Mriziga. Twee jaar geleden maakte hij met twee jonge dansers uit Casablanca al de voorstelling ‘8’ met polyritmiek als uitgangspunt. ‘8.2’ gaat daarop door, deze keer met een groep jongeren.

Een eerste danseres komt op langs de deur van het achtertoneel. Ze danst zich de ruimte in. Haar intense bewegingen en felle sprongen op de vloer introduceren het ritme dat de flow van de voorstelling zal bepalen.

Een voor een verschijnen ook de andere dansers op het kale podium om in te pikken op dat ritme. Hun bewegingen en ademhaling bouwen verder op dat basispatroon. Hun variaties drijven het tempo op, maar blijven steeds trouw aan de ondertoon. De hele voorstelling lang blijven ze tellen, sommigen al fluisterend, om het ritme niet te verliezen.

Dat doen ze aanvankelijk zonder begeleidingsmuziek. Het gaat vooreerst vooral om ritmiek. Daar voegen de performers zelf muziek aan toe door lyrics van rap songs en kreten in de zaal te scanderen. Pas dan weerklinkt af en toe een song of een fragment ervan door de boxen.

Toch zijn de scènes met nummers die ze zelf rappen sterker dan de scènes ondersteund door bestaande rapmuziek. De jongeren eigenen zich de woorden van de rap songs toe en geven ze samen met de dans hun eigen nieuwe betekenis.

De bewegingen en moves, ontleend aan hiphopcultuur en videoclips, haken feilloos in op het ritme.

De bewegingen en moves, ontleend aan hiphopcultuur en videoclips, haken feilloos in op het ritme. De jongeren dansen een reeks terugkomende bewegingen, poses en passen. Het ritmische motief wordt herhaald in de dans: een performer onderbreekt de bewegingssequens die de groep uitvoert door een variatie op de sequens te brengen. De typerende reeksen bewegingen van elke danser spelen op elkaar in en liggen aan de basis van ieders solo.

De repetitieve opbouw weerspiegelt de mathematische manier waarop Mriziga de dansers in de ruimte laat voortbewegen. De passen van de jongeren volgen de lijnen van de geometrische figuren op de zeven blauwe vaandels die achteraan de scène hangen. Het spel met patronen abstraheert de gebaren en bewegingen uit de hiphopcultuur en geeft een nieuwe, hedendaagse invulling aan het rapidioom.

Het is de dynamiek tussen de zeven dansers die, naast het aanhoudende ritme en de terugkerende beweging, *8.2* draagt. Elke jongere heeft zijn eigen moment en toont zijn kunnen tijdens een solo – van breakdance tot een uitgekiemde sensuele dans uit een videoclip. Maar ze zijn op z'n sterkst in groep. Door de conventies van rap als expressiemiddel te gebruiken, vormen ze samen een front dat zich verzet. De jonge dansers moedigen elkaar aan met hun uitdagende, sensuele of opstandige blik. De 'attitude', die onlosmakelijk verbonden is met de hiphopcultuur, dragen ze allen uit.

Met '8.2' herleidt Mriziga de geschiedenis van de rapmuziek tot een rap song die gemixt, gedanst en *performed* wordt door een diverse groep van jonge dansers. In het hart van de voorstelling klopt de beat die zo kenmerkend is voor rapmuziek en waar een hele generatie jongeren naar luistert.